

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 184/2013
04.12.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда, Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ј.Ж., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. и става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Д.И.Б., подигнутом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 3 К бр. 334/11 од 18.03.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 2859/13 од 28.08.2013. године, у седници већа одржаној дана 04.12.2013. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.Ж., адв. Д.И.Б., подигнут против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 3 К бр. 334/11 од 18.03.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 2859/13 од 28.08.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници 3 К бр. 334/11 од 18.03.2013. године, окривљени Ј.Ж. оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. и става 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити ако окривљени за време од једне године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Истом пресудом оштећени је на основу одредбе члана 206. став 2. ЗКП-а ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парницу док је на основу одредбе члана 196. став 1. ЗКП-а окривљени обавезан да суду на име паушала накнади износ од 3.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 19.687,00 динара, те да оштећеном О.Р. на име трошкова поступка накнади износ од 49.250,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног Ј.Ж., адв. Д.И.Б., Апелациони суд у Београду је својом пресудом Кж1 2859/13 од 28.08.2013. године исту одбио

као неосновану, а пресуду Основног суда у Лозници 3 К бр. 334/11 од 18.03.2013. године, потврдио.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 3 К бр. 334/11 од 18.03.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 2859/13 од 28.08.2013. године, бранилац окривљеног Ј.Ж., адв. Д.И.Б., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона на штету осуђеног и то члана 428. ЗКП-а и члана 439. тачка 1. ЗКП-а са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев као основан, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је након што је примерак захтева доставио јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/11 и 121/12) о којој није обавестио јавног тужиоца нити браниоца осуђеног, јер веће у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је поднет захтев, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Као основ подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног Ј.Ж. истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП-а, али се захтевом уопште не указује на недостатке у побијаним правноснажним пресудама који би представљали наведену повреду закона тј. да ли је дело за које се оптужени гони кривично дело већ се истиче повреда одредбе члана 428. ЗКП-а и указује да писмено израђена првостепена пресуда не одговара пресуди која је објављена (два пута) с обзиром да је суд приликом другог објављивања пресуде „окривљеном изрекао и меру безбедности“.

По оцени Врховног касационог суда, опис радњи које се окривљеном Ј.Ж. стављају на терет оптужним актом и за које је оглашен кривим, садрже сва законом предвиђена субјективна и објективна обележја кривичног дела из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. и става 1. Кривичног законика, те су стога истицане повреде из члана 439. тачка 1. ЗКП-а у захтеву за заштиту законитости оцењене као неосноване.

Надаље, повреда из члана 428. ЗКП-а, није законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП-а јер је том одредбом ограничено право окривљеног на подношење захтева за заштиту законитости, како временски, тако и у погледу разлога због којих се овај ванредни правни лек може поднети, а који законски разлози су таксативно побројани и ограничени на одредбе чл. 74, чл. 438. став 1. тачка 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тач. 1) до 3) и члан 441. ст. 3. и 4. учињене у првостепеном и поступку пред апелационим судом, када окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Налазећи из изнетих разлога, да правноснажним пресудама Основног суда у Лозници 3 К бр. 334/11 од 18.03.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 2859/13 од 28.08.2013. године, нису учињене повреде закона, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио неоснованим и на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/2008) и применом члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**